

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344600496/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

oven ud af Skorstenene for at flyve med Svalerne. – Dér ovre den høje, højre Bred, hvor alt er saa fuldt af Butiker og Meningsløshed! dér nede den venstre Bred! og her løber Seinen . . . midt igennem.»

Klask!

Det er min Værtinde, som slaar Skodderne op. Lyset skærer i Øjnene. Og nu gaar hun ogsaa til det andet Vindu.

Klask!

Revet op fra Søvnens og Drømmens Følelse af sod Almagt stirrer jeg hjælpelos mod Dagskærets brede, kolde Tomhed. Og jeg hader i samme Øjeblik den nøgne, virkelige Verden: det høje, buldrende Paris paa højre Bred, det lave, skidne Paris paa venstre, og Seinen, som løber midt igennem med sine strve, murede Dæmninger. Hvad skal jeg ude i den By? er det værd at gore sine Sko snavsede for?

Men jeg fik Besøg.

Det var Postbudet. Fra den Dag i Kaféen paa Boulevard Poissonnière, hvor gamle Kammerater og Venner af Malaquin forsamles (medlem dem Forfattere som *Jean Jullien* og *G. Salandri*, Tegnere som *Willelle*) modtager jeg med hver Post snart Bøger, snart Tidsskrifter, snart Blade fra franske Forfattere og Redaktioner, der beredvillig yder en Nordbo, der studerer deres Forhold, alle ønskelige Oplysninger.

Kun én Adresse – den, som mangler paa det lille, sirlige Visitkort – vil ikke komme til mig.

En rolig Veninde nordfra, af dem, man glemmer i Lykkens Timer, og som man genfinder i sin Forladthed, gor mig Selskab og beder mig om at vise hende Malaquins Kafé. De unge Franskmænd er begærlige efter at kende en saadan *sucédoise*.

Hun er forstandig, – denne uinteressante Søster – hun paabyder mig, at jeg skal adsprede mig, raader mig, at jeg alene skal soge Mændene og læse i dem som i nye Bøger, jeg skærer op. Og naar jeg da har læst meget og forundret mig meget, vil jeg (hun forsikrer mig det) læse det samme i Øjnene paa den første Sylvia, som jeg moder.

Jeg søger Adspredelse.